

VISSEN IN TROEBEL WATER EN ANDERE SOCIALE VAARDIGHEDEN

Toen op 16 mei 1990 de Vissenwerkgroep van het Natuurhistorisch Genootschap werd opgericht had niemand van de aanwezigen enig idee wat deze nieuwe studiegroep in het Limburgse land zou aantreffen. Verspreidingsgegevens van vissen waren en zijn schaars. Alleen van wateren die door de hengelsport worden benut zijn de aanwezige vissoorten goed bekend. Bovendien had de groep weinig inzicht in de gesteldheid van de waterkwaliteit in relatie tot de visstand. Het idee om Limburg op vissen te gaan inventariseren was een stap die hoe dan ook voor verrassingen zou zorgen. Het werd letterlijk in veel gevallen vissen in troebel water.

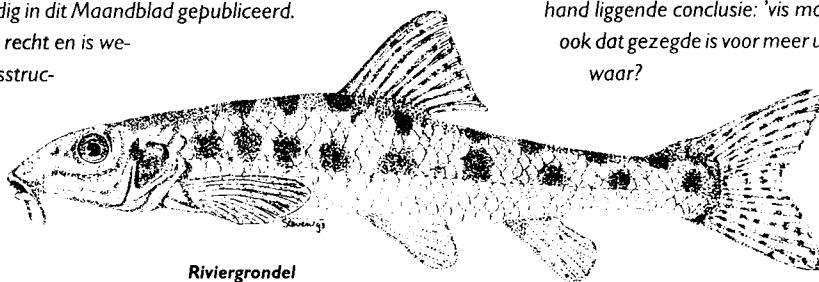
Spreekwoordelijk is het echter goed vissen in troebel water. De visserijwereld in Nederland is sterk verdeeld. Dit geldt niet exclusief voor de beroepsvisserij, maar gaat zeker ook op voor de hengelsport. Eind 1989 werd door de Directie Natuur, Milieu en Faunabeheer van het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij het plan opgevat om te komen tot een zoetwatervisseninventarisatie. Terwijl diverse instanties aangezocht werden om medewerking te verlenen aan het project, werd binnen de Stichting RAVON een Vissen Inventarisatie Platform (VIP) opgericht, een overlegplatform waarin ook de Vissenwerkgroep vertegenwoordigd is. Hier werden adequate werkafspraken gemaakt en werd besloten om zo snel mogelijk met inventariseren te beginnen. En terwijl de Nederlandse visserijwereld nog druk doende was de participanten te verenigen en het Atlas-project financieel te onderbouwen, ging de Vissenwerkgroep maar vast van start met een eigen onderzoek gericht op de Limburgse beken. Op dit moment is het landelijk atlasproject net opgestart. De eerste resultaten van de studie van de Vissenwerkgroep worden ongeveer gelijktijdig in dit Maandblad gepubliceerd. Hiermee komt het spreekwoord tot zijn recht en is wederom aangetoond dat de genootschapsstructuur uitnodigt tot slagvaardig handelen.

Omdat er bovendien nogal wat vraag is naar verspreidingsgegevens van vissen verstevigt het Genootschap indi-

rect haar positie. Bij het verstrekken van de gegevens aan derden houdt het bestuur vast aan de afspraken die binnen de vereniging zijn gemaakt, met andere woorden 'boter bij de vis'. Hierbij gaat het zeker niet altijd om hoge bedragen. Maar ook hier geldt 'een klein visje, een zoet visje', en een consistent beleid is belangrijk. Iedere aanvrager wordt op dezelfde correcte wijze behandeld. Wat dat betreft toont het Genootschap karakter en kan de vereniging geen 'vles noch vis' worden verweten. De vereniging haakt daarmee in op moderne ontwikkelingen en terwijl veel andere verenigingen van vrijwilligers zich veelal voelen als 'een vis op het droge' maakt het Genootschap zich financieel meer en meer onafhankelijk van derden en trekt met de vis ook 'de schaapjes op het droge'. Een tendens die past in deze tijd en die het mogelijk maakt om alle studiegroepen optimaal te laten functioneren en profiteren van de geldelijke middelen.

Nog belangrijker is dat de leden van de Vissenwerkgroep plezier beleven bij hun inventarisaties, 'de vis wordt zeker niet duur betaald'. Daarbij is het verheugend dat de werkgroep niet eenzijdig is georiënteerd, maar bij haar excursies ook oog heeft voor andere organismen zoals waterplanten, waterkevers, libellen en amfibieën. Het sociale aspect wordt daarbij niet vergeten. Na een intensieve werkdag is het goed toeven in een of andere Limburgse kroeg. De behaalde resultaten moeten immers bij een glas bier nog eens kunnen worden doorgesproken. Visserslatijn? Zo zou ik de gesprekken na afloop zeker niet willen kwalificeren. Met het veldonderzoek rijpt de kennis en krijgen we meer inzicht in het aquatisch ecosysteem. De locatie nodigt echter in de meeste gevallen uit tot de voor de hand liggende conclusie: 'vis moet zwemmen'. En ook dat gezegde is voor meer uitleg vatbaar. Niet waar?

A. Lenders

Riviergrondel